

ude i Landet — om det er paa god gammel katolsk Maner med Posen paa en Stang med Bjælder paa for at vække dem, der maaske ere slumrede ind, ved jeg ikke. Der gives Tilladelse til her at etablere et Tiggeri, som ikke er tilladt i andre Forhold og forfølges, fordi Betleri overhovedet er forbudt. Under disse Omstændigheder synes jeg ikke, der er allerfjerneste Grund til, at Kommunen skal træde til.

Med Hensyn til Frelsers Kirkes Restaurering meddelte den ærede Minister os, at ved denne Kirke er Forholdet saaledes, at Menigheden kan risikere at blive slaaget fordærvet ved at gaa derind, fordi Sandstensgesimsen falder ned. Det forbyrser mig at høre. Jeg troede, at de, der vare ivrige for at faa Kirker restaurerede, først sørgede for at faa Forholdene ordnede saaledes, at de Folk, der søge Kirken, ogsaa kunne komme ind uden Livsfare. Naar man nu ser Frelserens Kirke med sit flunkende forgyldte Taarn, gik jeg ud fra, at det var Slutstenen, som var sat paa Restaureringen. Jeg troede, at man i første Linie havde draget Omsorg for, at Kirken var brugelig. Men det synes, at man har ment, at det, som det i første Linie kom an paa, var at faa Spiret forgyldt. Det synes jeg er meget hensynsløst, thi det er ret store Kapitaler, der ere anvendte til Restaureringen, baade til Afstivning og Istandsaetelse af Spiret og Udpyntning af det indre og endelig til Forgyldning af Spiret. Hvis man har ødslet med Pengene saaledes, at man ikke har foretaget de Reparationer, der ere nødvendige, er det selvfølgelig uheldigt. Men jeg synes ikke, man har Ret til at kræve, at Kjøbenhavns Befolkning skal brandskattes, fordi der er nogle Mennesker, der mene, at det, det først gælder om, naar man har Penge, er at faa vore Kirkespir forgyldte. Det kan gerne være, at vi i visse Henseender i vort lille Land ønske at ligne Rusland. Vi have jo et Forbillede her udenfor med forgyldte Kirketaarne. Men jeg tror, vi her maa indrette os efter mere beskedne Forhold, og de, der have til Opgave og Livskald at sørge for Kirkerne, burde sørge for, at de kunne bruges uden Livsfare for Menigheden. Jeg tror, man sikkert vil kunne — og den ærede

Minister mente jo ogsaa, det var vist ikke saa slemt, som det er blevet sagt — afhjælpe de Mangler, der mulig kunne være ved Sandstensarbejdet, med meget mindre Midler, saa at Kirken bliver brugelig, uden at det behøver at koste nær saa meget, som her er foreslaaet. Jeg tror, man maa sige til dem, der have med Sagen at gøre: Ja, have I ødslet før, blive I nu nødte til at klare jer og afhjælpe Manglerne paa en mere beskedne Maade, vi kunne ikke gaa til yderligere Ligninger af den Grund. Jeg saa derfor helst, at man med det samme sagde, at dette Lovforslag er fremkommet under Forudsætninger, vi ikke kunne billige i dette Ting, og at der derfor ikke er særlig Grund til at beskæftige sig videre dermed. Da det imidlertid er sjældent, at denne Fremgangsmaade bliver brugt i dette Ting, skal jeg heller ikke have noget imod, at Sagen gaar videre. Men jeg vil dog sige, at jeg agter at stemme mod dette Lovforslag, hvis det atter skulde komme tilbage til os her i Tinget.

H. Holm: Der førtes i Fjor en ret udførlig og varm Debat om et lignende Lovforslag som dette, og jeg skal derfor ikke rippe op i den Forhandling, der den Gang førtes. Jeg skal blot udtale, at jeg ikke kan erkende, man handlede ret i at fritage Kjøbenhavns Kommune for den Udgift til Kirken i St. Johannes søndre Sogn, som dens Kommunalbestyrelse selv havde givet sit Samtykke til, og at lade Staten betale 50,000 Kr. i Stedet. Nu er det imidlertid sket, og jeg skal derfor gøre opmærksom paa, at Folketinget selv i sin Tid har fremkaldt en Lov som den, der her foreligger, medens Regeringen efter Christian den 5tes danske Lov utvivlsomt var berettiget til at paalægge Sognebeboerne i hvert enkelt Sogn Omkostningerne ved deres Kirkes Restauration, hvis der ikke ad anden Vej fandtes Midler dertil, og medens den efterhaanden i Praksis havde faaet denne Ret udviklet saaledes, at den ogsaa kunde give et Tilskud til ny Kirkers Opførelse og saa ligne Udgifterne dertil paa de enkelte Sogne. Dette var jo øjensynlig uretfærdigt i en By som Kjøbenhavn, hvor Sogneinddelingen ikke spiller en saadan Rolle som paa Landet, og hvor en saadan